

Száz év múlva

Pár évvel ezelőtt még azt mondtam volna:
mi az a száz év? Hisz mögöttünk már ezer!
De a felgyorsult idő, mintha hajszolna
valami kihagyhatatlant, továbbteker.

S hiába repesnek szememben az álmok,
ezüst a kertben a gyepp, párállik a csepp,
járt utakon is egyre csak botorkálok,
s a legőrültebbnél is jön még őrültebb.

Keresgélem - hiába - a nyugvópontot,
hol a zuhogó jelen átlábalható,
s megoldható az elrontott nézőpontot
közönnyel átvágó Gordiuszi-csomó.

Ha visszatérhetnék a gyermekkoromba,
hol nagyanyám kezében egy kenyérszelet,
apám éppen az újságot lapozgatja,
s anyám a kötésén visszafejt egy szemet!

Az otthon melege teszi, vagy az illat,
zuhannék innen felfelé, s testetlenül
uralnék pár rizikós, elvetélt agyat,
kik magabiztosak - tévedhetetlenül.

Összes múltunk a bélés egy nagykabátban,
és délceg-bátran magyarnak tudjuk magunk,
- viseljük blamázsainkat, már akik ma
látjuk, hogy a hazánkban egyre csak fogyunk.

Szorosra szőtt múltunk szövedékeiben
kalandozunk, vétünk és máris áldozunk,
otthonunk káosz, az önmagasztalások
rabjaként foltokért már nem is haragszunk.

Hogy mi az érték? Azt majd megmondják mások,
és hit nélkül már nem működik értelem,
van, ki megáldja a fiát, ha átlép a
határon: Isten legyen Veled, gyermekem!

Hogyha egyszer az unokák hazatérnek,
ízes, ősi szavakban sajdul a derű,
és az édesanya nem mondja fiának:
a lelkem viszed el, talán időszerű...